

handlerfirmaer i Danmark, der havde Lagre, maatte afgive de Sorter af Huderne paa deres Lagre, som var tjenlige til Hjemlandets Industri, til en Pris af 60 Øre pr. Pund, medens Gennemsnitsprisen havde været 84 Øre pr. Pund. Ved at eksportere Resten, som var 140,000, ligeligt Syd- og Vestpaa kunde de opnaa en Gennemsnitspris, som lige kunde dække det Tab, de havde ved at overlade den hjemlige Industri 60,000 Huder. Jeg havde efter det Kendskab, jeg havde til Forholdene, det bestemte Indtryk, at de ved den Dispensation kun naaede at redde deres udlagte Penge plus muligvis en almindelig Avance. Dernæst undgik de at faa Huderne ødelagt, hvad der jo ikke havde været nogen som helst Interesse i. Men jeg kan oplyse det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer om, at „Ballin & Sønner“ fik ikke Dispensation for saa meget som et eneste Kalveskind af de 200,000 Huder. De havde ingen Begæring inde om Dispensation, og heller ikke andre Firmaer i Læderindustrien har, saa vidt mig bekendt, faaet det. Det var kun Hudehandlerfirmaerne i Danmark, der fik den Dispensation, her er Tale om.

Dernæst ønsker jeg at fremkomme med nogle yderligere Oplysninger om Læderindustrien herhjemme. Man har bestræbt sig for at faa Læderindustrien, mod at give den en Tilladelse til at eksportere færdige Varer, til at gaa ind paa at aflevere sine Fabrikata til Hjemmeforbruget til en vis bestemt Pris, og der blev forhandlet med Justitsministeren, inden Prisforhøjelsen fandt Sted. Dette kunde gaa, saa længe man ved en Dispensation som den, jeg har nævnt, kunde give et stort Kvantum Huder til Industriens Brug til en bestemt og billig Pris, men der har ikke været givet Eksporttilladelse for færdige Eksportvarer siden Januar Maaned, og den Eksporttilladelse, som da blev givet, blev der sidste Gang gjort Brug af i April Maaned. Eksportforbudet er opretholdt for Huder indtil Dato, og der er ingen Dispensation givet ud over den nævnte. Til trods for Eksportforbudet er Hudepriserne her i Landet imidlertid efter den sidste Hudeauktion omtrent 150 pCt. over Normalprisen. Man vil da kunne forstaa, at naar Huderne til Trods for Eksportforbudet staar i en saa høj Pris, og alle andre Varer, som Læderindustrien bruger,

er i langt højere Pris end før — Arbejdslønnen er jo ogsaa højere —, er det umuligt at undgaa, at den færdige Vare betinger en Stigning, der svarer til Raavarenes forøgede Pris. Det, som jeg synes man i Øjeblikket fra Kommissionen og fra det offentlige kan gøre i saa Henseende, er, at man af den hjemlige Læderindustri forlanger — ligesom af mange andre —, at de Fabrikata, som den fører ud i Handelen, skal føres ud til en Pris, der staar i et passende Forhold til de Priser, som de forskellige Forhold dikterer for de Raavarer, den betjener sig af. Der er ingen Tvivl om, at man paa dette Omraade vil gaa den Vej, som man hidtil er gaaet, nemlig at følge Prisstigningerne med et vaagent Øje og forlange Kalkulationer, der bliver prøvet, for at gøre sig klart, om Stigningen er naturlig og uafvendelig, eller den fremkommer, fordi man har Evne og Villie til at spekulere i de nuværende Forhold.

Endelig har jeg nogle Bemærkninger at gøre angaaende den Kornordning, som gælder for indeværende Aar. Jeg har set i Pressen og hørt Udtalelser, der gaar ud paa, at den Ordning, hvorved Staten i Aar tilskyder 4 Kr. pr. 100 kg Rug, er en Fravigelse fra det Princip, der har været gældende paa dette Omraade i tidligere Aar, et Princip, der har mødt overordentlig stor Modstand baade her i Tinget og ude i Landet. Jeg ved ikke, om denne Opfattelse er korrekt udtrykt i et Referat, jeg har set af en Tale, som den højtærede Minister, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), har holdt ved et Møde i Herthalden. Den højtærede Minister skal have sagt, at der stod i Bladene, at Finansudvalgene havde givet deres Sanktion til den nugældende Ordning, men denne Meddelelse var forkert, der skulde have staaet, at Maksimalpriserne havde spillet fallit. Jeg vil gerne angaaende denne Opfattelse gøre gældende, at det, der foregaar i Aar, er akkurat det samme, som skete ved Juletid i 1914, da vi første Gang her i Rigsdagen efter Indstilling fra Prisreguleringskommissionen prøvede paa at rive Prisen paa dansk Rug til Brød ud fra Paavirkningen af Verdensmarkedets Pris. Det har hele Tiden i Kommissionen fra min og mine Meningsfællers Side været Hensigten at prøve paa ved Maksimalpris at bringe Rugprisen i Overensstemmelse med Erstatnings-